

РЕШЕНИЕ

№ 70

гр. Пловдив, 26.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 2-РИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Магдалина Ст. Иванова
Членове: Михаела Хр. Буюклиева
 Велина Ем. Антонова

при участието на секретаря Елеонора Хр. Крачолова
в присъствието на прокурора Димитър Махмудиев (АП - Пловдив)
като разглежда докладваното от Велина Ем. Антонова Въззивно частно
наказателно дело № 20225000600178 по описа за 2022 година

Производство по реда на чл. 48 ЗЕЕЗА.

С решение № 102/14.04.2022 г., постановено по ЧНД № 230/2022 г. по описа на ПОС е било допуснато изпълнение на Европейска заповед за арест, издадена на 28.01.2022 г. от Районен съд – Ф., Република К. по дело № П.***, като Д. АС. Г. е бил предаден на съдебните власти на Република К. с цел осъществяване на наказателно преследване за престъпление по Наказателния кодекс на издаващата държава.

Със същия съдебен акт е била взета и мярка задържане спрямо исканото лице до окончателното му фактическо предаване на съдебните власти на издаващата държава, като е била изменена мярка му за неотклонение от домашен арест в задържане под стража.

В законоустановения петдневен срок е постъпила жалба от защитника на исканото лице – адв. Й.Д. с оплакване за незаконосъобразност на постановения съдебен акт. Релевират се доводи за липсата на реквизити в издадената ЕЗА. Оспорват се и наличието на опасност от укриване на исканото лице.

От въззивния съд се иска да отмени първоинстанционното решение и да постанови ново, с което да откаже изпълнението на ЕЗА чрез предаване на

исканото лице.

В съдебно заседание пред настоящата съдебна инстанция, исканото лице и неговият защитник поддържат подадената жалба.

Представителят на А. п. - П., намира жалбата за неоснователна като предлага да се потвърди първоинстанционното решение.

П. апелативен съд, след като взе предвид изложените във въззивната жалба доводи, съобрази становищата на страните и извърши проверка за правилността на постановеното решение, счете жалбата за неоснователна.

За да постанови обжалвания съдебен акт П. окръжен съд е приел, че са налице всички положителни абсолютни и факултативни основания по ЗЕЕЗА за изпълнение на европейската заповед за арест по отношение на исканото лице.

Настоящият въззивен състав споделя изцяло доводите на първоинстанционния съд, за това че издадената ЕЗА отговаря като форма и съдържание на всички изисквания, визирани в разпоредбата на чл. 37, ал. 1, т. т. 1-6, ал. 2 и ал. 3 от Закона за екстрадицията и европейската заповед за арест /ЗЕЕЗА/.

От ЕЗА е видно, че отговаря по форма и съдържание на чл. 37 ал. 1 и ал. 3 от ЗЕЕЗА, респ. на чл. 8 от Рамковото решение на Съвета на ЕС от 13.06.2002 г. относно ЕЗА и процедурите за предаване между държавите-членки. Издадена е в писмена форма и съдържанието ѝ е съгласно формуляра към посочения закон. Заповедта е придружена със заверен превод на български език и съдържа данни относно самоличността и гражданството на исканото лице, наименование, адрес, телефон, факс и електронен адрес на издаващия орган. Посочено е, че ЕЗА се издава въз основа на заповед за задържане на Районен съд Ф., Република К. по конкретно цитирано дело с цел провеждане на наказателно преследване. Описани са характерът и правната квалификация на престъплението, за което се иска предаване на Г. с цел провеждане на наказателно преследване. Същият е обвинен е в пристъпно съвкупление с малолетна, наказуемо по К.ския Наказателен кодекс. Посочени са и обстоятелствата, свързани с дейността на исканото лице, включително време, място и степен на участие в престъпното деяние. Сочи се, че предвиденото в искащата държава наказание за това престъпление е лишаване от свобода до 20 години. Предаването на Г. се иска за разследване на описаното деяние, което е престъпление и по чл. 151, ал. 1 от Наказателния кодекс на Република България, като е налице двойна наказуемост. Деянието, представляващо престъпление и по Наказателния кодекс на Република България е с предвидена от българския законодател санкция от две до шест години, с което е изпълнено и условието на чл. 36, ал. 2 от ЗЕЕЗА. Наказуемостта по К.ския наказателен закон не касае хипотезите на чл. 41, ал. 2 от ЗЕЕЗА е налага тяхната преценка за допускане на изпълнението на европейската заповед за арест.

В обобщение, изпратената ЕЗА конкретизира кога е извършено престъплението, дадено е описание на същото и е посочено в какво се състои участието на Г.. Отразени са характера и правната му квалификация по смисъла на реквизитите, предвидени в чл. 37, т. 4 и 5 от ЗЕЕЗА. Уточнен е

максималният размер на предвиденото наказание, за което се посочи, че е лишаване от свобода до 20 години – в този смисъл е изпълнено условието, визирано в чл. 37, т. 6 и чл. 36, ал. 1 от ЗЕЕЗА.

Настоящият съд намира, че както е посочила и първата инстанция, не са налице нито абсолютните основания по смисъла на чл. 39 от ЗЕЕЗА за отказ за предаване на исканото лице, нито факултативните основания за отказ по чл. 40 от ЗЕЕЗА. Престъплението, за което е издадена ЕЗА, не е амнистирано в Република България, когато попада в нейната наказателна юрисдикция, исканото лице не е осъдено за същото престъпление с влязла в сила присъда на българския съд или съд на трета държава членка, нито изтърпява или е изтърпяло наказание за това престъпление, не се явява малолетно лице, съгласно българското законодателство.

Не са налице основания за отказ по чл. 40, ал. 1, т. 5 от ЗЕЕЗА, тъй като престъплението, описано в ЕЗА не се сочи да е извършено изцяло или частично на територията на Република България, поради което не са налице основания за преценка от страна на решаващия орган, че на искащата държава няма да се предостави възможност да упражни своята наказателна юрисдикция.

В съответствие с материалите по делото първият съд е посочил, че от извлечението от регистъра на прокуратурата на Република България, няма данни за висящи досъдебни производства на територията на страната ни спрямо Г..

Следва да се посочи, че в случая е било спазено и изискването на чл. 41, ал. 3 от ЗЕЕЗА, като във връзка с европейската заповед за арест са били дадени необходимите гаранции за връщането на българския гражданин на територията на Република България, ако му бъде наложено наказание лишаване от свобода.

Видно от текста на изпратеното до окръжния съд писмо, придружено с декларация на главния прокурор /л. 89-91 и л. 93-94 от делото на първия съд – превод и оригинали/, К.ските власти са гарантирали по издадената от тях ЕЗА, че ако уличеният Г. бъде осъден и му бъде наложено наказанието лишаване от свобода, той ще бъде върнат в България с цел изпълнение на наказанието. Съобразно чл. 41, ал. 3 от ЗЕЕЗА във връзка с поетите от К.ските съдебни власти гаранции, следва исканото лице да бъде върнато на Република България на неин ГКПП за сметка на издаващата държава.

Доводите на защитата за липсата на опасност от укриване на исканото лице нямат отношение към настоящото производство, тъй като съгласно разпоредбата на чл. 44, ал. 7, изр. 2 от ЗЕЕЗА във всички случаи, когато допуска изпълнение на ЕЗА съдът взема мярка за неотклонение на задържаното под стража на исканото лице до фактическото му предаване на издаващата държава.

Не могат да бъдат споделени аргументите на защитата за отлагане на изпълнението на ЕЗА или изпълнението ѝ под условие, тъй като в случая не са налице данни за висящи наказателни производства на територията на Република България. Не представлява подобно основание и посочената от адв. Д. причина, мотивирана с липсата на съзнание у исканото лице за

особеното качество на пострадалата и за нейната възраст. Дали е налице пряк умисъл при съвкупление с дете, като деецът е съзнавал, че извършва такова, желал е неговото осъществяване, съзнавайки възрастта на пострадалата и дали тя е дала съгласие за това, са все въпроси по същество, които следва да намерят законосъобразния си отговор пред съответния решаващ орган. Именно актът за решаване на казуса по същество следва да включи подробния преглед на фактическите и правни въпроси, които формират основата на спора, а при разглеждането им решаващият делото орган следва да се произнеси и по възраженията срещу доказателствата, включително и по тези за тяхната допустимост. Ето защо, доводите на защитата във връзка с представената пред първия съд извадка от кореспонденция в социалните мрежи, следва да бъдат надлежно обсъдени във връзка с всички доказателства по делото, като настоящият съд няма за цел да формира съответните фактически и правни изводи по същество, тъй като това не е цел на настоящото производство.

Предвид гореизложеното, настоящият съд намира, че решението на Пловдивския окръжен съд относно допускането на ЕЗА и предаването на исканото лице следва да бъде потвърдено, като във връзка с него в действие следва да остане взетата спрямо исканото лице мярка за неотклонение задържане под стража.

За пълнота следва да бъде добавено, че на основание чл. 65, ал. 1 от ЗЕЕЗА разноси в настоящото производство не се възлагат, тъй като се поемат от изпълняващата държава, тъй като са направени на територията на Република България.

Ето защо, на основание чл. 48 от Закона за екстрадицията и Европейската заповед за арест, Апелативен съд - Пловдив

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 102/14.04.2022 г., постановено по ЧНД № 230/2022 г. по описа на Окръжен съд - Пловдив.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____